

Arrest

nr. 137 941 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 27 juni 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: de verwantschap met de burger van de Unie werd niet afdoende aangetoond.

Betrokkene legt als bewijs van verwantschap met zijn Belgische echtgenote een Pakistaanse huwelijksakte voor die vertaald en gelegaliseerd werd. Bij de legalisatie werden echter de volgende opmerkingen vermeld:

" In die akte, is het scheidingsrecht voorwaardelijk want die is afhankelijk van de islamitische wetten die de zelfde rechten voor beide echtgenoten niet vertrekken.

Op dit document staat geen stempel van de Union Council.

Alle vragen van de huwelijksakte moeten beantwoord worden door middel van woorden. Dit is niet het geval."

Door deze opmerkingen kan de authenticiteit, waarachtigheid en echtheid van de akte niet met zekerheid vastgesteld worden. Hieruit volgt dat de verwantschap niet op afdoende wijze bewezen is.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) juncto het motiveringsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR).

De verzoekende partij betoogt dat zij uit de gebrekkige Nederlandse vermelding in de bestreden beslissing niet kan afleiden wat de consul precies bedoelt. Uit het origineler en juistere Franse exposé blijkt dat zou bedoeld worden dat de akte een voorwaardelijk echtscheidingsrecht toekent aan mevrouw H, met ongelijkheid tussen de echtgenoten. Dit vloeit voort uit het Islamitisch huwelijk, maar maakt het huwelijk daarom niet onwettig of illegaal. Verder worden in de bestreden beslissing nog enkele onduidelijke opmerkingen gemaakt. Ook wordt vermeld dat het document geen stempel van de Union Council bevat, hoewel deze wel op de registratie wordt vermeld. De verzoekende partij verwijst naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Uit deze merkwaardige en slecht vertaalde en onduidelijke opmerkingen leidt de bestreden beslissing af dat de authenticiteit, waarachtigheid en echtheid van de akte niet met zekerheid kan worden afgeleid. Nochtans werd de akte door de consul wel degelijk gelegaliseerd onder het nummer 2154110606095636. Artikel 30 van het WIPR geeft een definitie van het begrip 'legalisatie'. De stempel, legalisatie en handtekening van de consul bevestigen overeenkomstig artikel 30 van het WIPR de echtheid van de handtekening, hoedanigheid van de ondertekenaar, en de stempels op het stuk. Geen enkele legalisatie geeft authenticiteit over de inhoud van de akte. De verzoekende partij geeft een theoretische uitleg over het begrip 'legalisatie'. Zij concludeert dat legalisatie authenticiteit geeft aan de akte, maar niet aan de inhoud ervan. Het is echter precies de waarachtigheid van de akte, en niet van de inhoud ervan, die door de bestreden beslissing in vraag wordt gesteld, ondanks de legalisatie, en dit omwille van de warrige opmerkingen erbij.

De bestreden beslissing schendt artikel 30 van het WIPR en het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel nu zij niet duidelijk maakt waarom de consul hier een legalisatie zou verstrekt hebben aan een dubieus document. De authenticiteit kan door de legalisatie precies gecontroleerd en overgenomen worden, zonder dat dit in de bestreden beslissing kan worden heroverwogen. Er anders over oordelen ontnemt elk nut aan de legalisatie.

Bovendien worden de andere bewijzen uit het dossier, zoals de registratie, de loonbrieven, tenlasteneming en andere niet mee als onderdelen van de bewijsvoering meegenomen in het dossier. Bij twijfel over de authenticiteit hadden nochtans precies die elementen aanvullend het afdoende bewijs kunnen vormen nu de 'waarachtigheid' hiervan klaarblijkelijk niet wordt betwist. Door dit niet te doen heeft de verwerende partij geen materieel afdoende gemotiveerde of zorgvuldige beslissing genomen, omdat zij in elk geval niet alle relevante gegevens en feiten in overweging heeft genomen bij haar beslissing, maar het ene onduidelijk stuk (althans: duidelijke stuk, met onzorgvuldige opmerkingen in vertaling) als exclusief bewijsstuk genomen. Dergelijke beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de

wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, en de motiveringsplicht.

De verzoekende partij stelt verder dat in de huidige casus dient vastgesteld te worden dat alle stukken uit het dossier worden genegeerd, en er slechts op één stuk wordt gefixeerd, waarvan dan nog niet de inhoud, maar een slecht vertaalde Nederlandse vermelding op de legalisatie, tot twijfel over de waarachtigheid leidt, die nochtans uit de andere stukken van het dossier kan worden afgeleid. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door slechts op één stuk (of vermelding erop) te fixeren en hierin zaken te lezen die de legalisatie van de consul in twijfel trekken.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij verwijst immers zelf naar de opmerkingen in het Frans die op de legalisatie van de huwelijksakte vermeld staan, en toont met haar betoog aan dat zij deze bewoordingen begrijpt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is geweest of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de legalisatie zich in het administratief dossier bevindt, en de volgende bepaling bevat: *“Deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet”*. Dit betekent dus dat, zoals de verwerende partij terecht stelt in de nota met opmerkingen, het loutere feit dat de huwelijksakte gelegaliseerd werd, geenszins impliceert dat de betrokken akte niet vals zou kunnen zijn.

Uit voorgaande evenals uit de eigen theoretische uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat een legalisatie slechts een controle inhoudt van de oorsprong van het document, los van enig oordeel over

de juistheid van de in het document vermelde feiten. Het loutere feit dat de huwelijksakte aldus gelegaliseerd werd, impliceert niet dat de betrokken akte niet als vals kan beoordeeld worden.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat “*de authenticiteit, waarachtigheid en echtheid van de akte niet met zekerheid (kan) vastgesteld worden*”. De verwerende partij concludeert, gelet op de opmerkingen die werden aangebracht bij de legalisatie van de akte, dat de voorgelegde huwelijksakte niet in aanmerking komt als bewijs van verwantschap van verzoekende partij met diens voorgehouden echtgenote. Het loutere feit dat een gelegaliseerde akte werd voorgelegd, impliceert geenszins dat de gemachtigde niet kon oordelen dat middels deze akte geen geldig huwelijk wordt aangetoond.

2.5. Het feit dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd omtrent “*andere bewijzen uit het dossier, zoals de registratie, de loonbrieven, tenlasteneming en andere*” doet in casu niet ter zake. Gezien de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besliste dat de verwantschap niet op afdoende wijze bewezen is, en deze verwantschap een noodzakelijke voorwaarde is om in aanmerking te komen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, doen de overige voorwaarden waaraan de verzoekende partij dient te voldoen immers niet meer ter zake. Ook op dit punt maakt de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.8. De verzoekende partij heeft de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, dan ook niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER